

IV

Въ кръчмата Грозданъ не оставаше безъ другари — въ Люляково бѣше много весело прѣзъ тия дни. И то не зарадъ друго, а защото такъвъ е отредениятъ отъ Бога животъ за селата: почнѣше ли се зимата, почваха се и веселбитѣ. Плодородието прѣзъ лѣтото бѣше добро. При хубаво врѣме и обилна влага се привършиха и есеннитѣ сѣитби. Сѣмето бѣше заровено въ земята и наедно съ него никнѣха надеждитѣ и за друго, още по-голѣмо плодородие. Хората бѣха доволни. Наистина, селската работа никога не се свършва, имаше я и сега, но въ сравнение съ усилия и тежъкъ трудъ прѣзъ лѣтото, тя изглеждаше спорна и лека като игра. Можеше и тая работа да се види, и до кръчмата да се излѣзе.

Единъ новъ човѣкъ се появи по това врѣме и, безъ самъ той да иска, даде още по-силенъ тласъкъ на непрѣкъснатото веселие. Тоя човѣкъ бѣше иконописецътъ дѣдо Недко. Родомъ отъ Люляково, той живѣеше въ града и повече отъ десетина години не бѣше си дохаждалъ. Носталгията, отъ една страна, приятелството му къмъ Къня — отъ друга, бѣха го довели въ село. Той бѣше вече старъ човѣкъ, нисичъкъ и слабъ, съ изпито жълто лице, съ подстригани мустаци и остра бѣла брадичка. Една черна кърпа обвиваше всѣкога шията му чакъ до подбрадника, дрехитѣ му, извехтѣли, зацапани съ боя и лекета, изведнажъ издаваха занаятието му. Говорѣше тихо, безъ движения, съ единъ замисленъ и съсрѣдоточенъ погледъ, отправенъ отдолу-нагорѣ, — професионална привычка, създадена отъ нуждата да отмѣрва перспективно формитѣ и разстоянията.

Съ голѣма любовъ и набожно увлѣчение бѣше писалъ той нѣкога иконитѣ си. Тѣ още красѣха олтаритѣ на много селски и градски черкви. Новото врѣме обаче, разорило не единъ занаятъ, не пощади и него-